jättis oma-sõbradega Jumalaga. Wesi seisis ta silmis ja oli kurb kui see, kellest suur ön mahajääb.

Nüüd ta jäi peremeheks, tegi tööd kui enne ja kartis Jumalat nõndasamuti ja et ta ise waesust tundis, oli ta käsi ika lahti, neile armu ja abi andma, kes palusid. Oma lapsed kaswatas Jumala kartuses, töös ja palwes; neil olid nüüd kül paremad riided kui enne, aga ika oma tehtud, mitte nagu uhkuse lipud. Mats teadis, et uhkuse järel tuleb langgemine. „Lapsed! ütles ta sagedaste, ärge jääge uhkeks minggisuguse asja peale! kes uhke, see on kui linnu-peletaja. Esiotsa linnud kardawad, pärast istuwad ta peale ja sõnniku märk jääb järele!“ Lapsed panid seda tähele ja pidasid meeles. Jumal andis Matsile ja Liisale pitka iga ja palju rõõmu. Nägid ausaid wäimehi ja häid minijaid, kes armastuses head elu pidasid. Nägid kaa lapse-lapsi, kes nende süles weel mängisid ja kellele wana Mats mõnda rääkis endisest aegadest. Kui Mats ja Liisa praegu elaksid, siis näeksid, et nende suguwõsa neile häbiks ei ole. Rõõm on kuulda, et alati tööd ja palwet armastawad ja kindlad on selle peale, mis Taaweti Laul (37, 3) ütleb:

Looda Jehowa peale ja tee head!
Ela oma maal ja toida ennast rahu sees! —

Eesti-maa-rahwa Kalender 1863 , lk. 34